

HÉT

7.1 Mindent törvények irányítanak

¹Az evolúció olyan folyamat, amely az egyén számára azt jelenti, hogy növekvő hatalomra tesz szert a sorsa felett. E sors feletti hatalmat nevezik szabadságnak. A szabadságot tudással nyerjük el. Tudás, szabadság és evolúció egy pozitív életcél három feltétele.

²A maguk részéről mindháromnak feltétele van. Mégpedig az, hogy a létezését törvények irányítják. Ha a kozmosz nem törvény által meghatározott rend lenne, akkor nem fejlődhetett volna ki az élet. Ha a dolgok nem törvénynek megfelelően, hanem véletlenszerűen történének, akkor semmilyen tudás sem lenne lehetséges, semmit sem lehetne előre látni, és szabadság sem létezne.

³Az élettörvények ismerete az, ami mindenekelőtt megkülönbözteti a hylozoikát a többi nézettől. A törvények ismerete a lényeges ismeret. Valaminek a legmélyebb értelemben vett ismerete az erre a dologra vonatkozó törvényeknek az ismerete.

⁴A tudomány legfőbb feladata a természettörvények felfedezése és leírása. Minél előbbre halad a kutatás, annál több törvényt talál. Kezdik látni, hogy nincs semmi azon kívül, amit a törvények meghatároznak, nincs semmi, amit nem törvények irányítanak.

⁵Amikor a tudósok nem akarnak foglalkozni semmilyen fizikain túli valósággal, „paranormális” jelenségekkel és a „szellemi világgal”, akkor ez azért van, mert nem fedezték fel az ezeket a dolgokat irányító törvényeket. Ha egyáltalán elismerik e valóságok létezését, akkor ezek megnyilvánulásainak látszólag megjósolhatatlan és törvények nélküli természetét hangsúlyozzák, hogy ezeket mint jelentékteleneket elvessek. A tudás határán lévő ritkaságoknak tartják ezeket, egy olyan világegyetem utolsó maradék talányainak, amelyet lényegében felderítettek. Már e példa mutatja, hogy a tudás a törvények magyarázata kell hogy legyen.

⁶A hylozoika a tudományétól teljesen eltérő perspektívát nyújt a szuperfizikairól. És ez annak köszönhető, hogy a fizikai és a szuperfizikai valóságot az eszünk által felfogható és elfogadható törvényeknek alávetett közös összefüggésbe képes helyezni. Azonban a hylozoika nem elégszik meg annak pusztá megállapításával, hogy létezik egy szuperfizikai valóság, amely ugyanúgy törvényekhez van kötve, mint a fizikai, hanem azt is kijelenti, hogy ez a lényeges valóság.

⁷A fizikain túli világok azok, ahol az ember evolúcióképes tudata egyre magasabb fajtáinak az alapja található. Ezekből a szuperfizikai anyagi világokból erednek azok az energiák, amelyek a fizikai életformák evolúcióját hajtják előre. És a szuperfizikai valóságnak a pusztán emberi emocionális és mentális világokon túli folytatódása az, ahol az ember végül eljut a létezés értelmének tudásához.

⁸Az ember önátalakulása valami magasabbá, mint ember törvényhez kötött folyamat és egyik fázisa egy másik, roppantul nagyobb, bár ugyanúgy törvényhez kötött folyamatnak – a tudat fejlődésének minden élőben. Azok a törvények, amelyek szabályozzák ezt az evolúciót, az élettörvények, a hylozoikában a legfontosabb tanulmány.

⁹Vannak törvények mindenben és törvény kifejezője minden. Ez a legfontosabb hylozoikai axióma.

7.2 Mi a törvény?

¹Egy törvény legértékesebb jellegzetességei a változhatatlanság és a személytelenség. Ha a törvények hirtelen megváltoznának, akkor a kozmosz káosszá korcsosodna. Egy törvény sem lehet egyéni intelligencia terméke. Az ilyesmi mindig átmeneti és alkotójának folyton korlátozott megértésére korlátozódik. A törvény személytelensége a végső biztosíték az egyéni önkényességgel, még az istenivel szemben is. Még a legmagasabb kozmikus istenség sem képes elérni azt a hipotetikus mindentudást, amely képes lenne kideríteni az anyagban rejlő összes

potencialitást. Az őszanyagban létező megnyilvánulási lehetőségeknek csak töredéke talál kifejeződésre egy tökéletesített kozmoszban. Ebből következik, hogy az összes megszámlálhatatlan kozmosz hasonlít egymásra alapelveiben, de a kozmoszok teljesen eltérők az egyetemes Törvény egyedi kialakultságaiban.

²A törvény az anyag változhatatlan és személytelen működés módjának kifejezője. A természet talán hidegnek és keménynek látszik számunkra. Mindamellett megbízható, pártatlan és megvesztegethetetlen. És ezek a tudás és szabadság feltételei, nyújtják az embernek azokat a hatalmas lehetőségeket, amelyek vannak neki.

³Törvények jelzik, hogy erők működnek, megmutatják hogyan és milyen feltételek között működnek.

⁴Semmilyen törvényt nem lehet hatályon kívül helyezni. Tudatlan emberek néha beszélnek a „természet törvényeinek semlegesítéséről”. E homályos gondolkodás eredményezi például azt a gondolatot, hogy a repülőgép semlegesíti a gravitáció törvényét. Valójában az történik, hogy a repülőgép motorja a nagyobb erejével ellenhatást fejt ki a gravitációs erővel szemben, és felülkerekedik rajta. Azonban a gravitáció mint törvény folyamatosan működik, és ugyanolyan erővel, mint előtte, ami éppen abban nyilvánul meg, hogy a gravitáció ellen ható erőnek mindvégig ugyanakkorának és ugyanolyan irányúnak kell lennie, hogy a kívánt hatás fennmaradjon.

⁵Az alaptörvény, amelyből valamennyi törvény lezármaztatható és amelyen az összes törvény változhatatlansága múlik, az anyag törvénye, a tulajdonképpeni természettörvény. Ez a törvény abban fejeződik ki, hogy minden egyensúlyra, stabilitásra, helyreállításra, harmóniára törekszik.

7.3 *Mi az élettörvény?*

¹A törvények az élet értelme – a tudatfejlődés – szempontjából természettörvényekre és élettörvényekre oszthatók. A természettörvények az alapvetők. Ezek teszik a kozmoszt rendezett egésszé. E rend feltétele annak, hogy egyáltalán létrejöjjön a tudat a kozmoszban. Öntudatos monádok nélkül a kozmosznak nem lehet semmilyen célja. Azonban csak az élettörvények teszik lehetővé e monádok számára, hogy megvalósítsák ezt a célt. Az élettörvények a természettörvények kifejeződései a kozmikus teljes tudaton keresztül. Az élettörvények adnak rendeltetést a kozmosznak.

²A törvény a mozgásaspektushoz tartozik. A természettörvények a törvénynek az anyagon keresztül való kifejeződései mint energiák; az élettörvények a törvénynek a tudásaspektuson keresztül való kifejeződései mint akarat.

³Az élettörvények magának az életnek a törvényhozása és törvényszéke. Amíg mi emberek nem jutunk erre a belátásra, addig okoskodva agyalunk ki különféle, annak a stádiumnak megfelelő jogrendszerrel, amelyiket az evolúciónk során elértük. Minél magasabb stádiumot érünk el, annál inkább összhangban van az általunk, emberek által alkotott jog az élettörvényekkel.

⁴Az élettörvények összhangban vannak lényünk legjobb tulajdonságaival. Amilyen mértékben fedezzük fel magunkat és valósítjuk meg a bennünk lakozó lehetőségeinket, ugyanolyan mértékben fedezzük fel, hogy e megvalósításnak törvények a feltételei. Úgy kezdetünk el harmóniában élni a törvényekkel, hogy megszabadulunk az életet övező tudatlanságunktól. Ez adja nekünk a lehető legnagyobb szabadságot is.

⁵Hét élettörvény alapvető. Ezek a szabadság, az egység, a fejlődés, az önmegvalósítás, a sors, az aratás és az aktiválás törvénye. E hét törvény mellett sok olyan élettörvény van, amely a különféle stádiumokban és szinteken érvényes. Azok a törvények ezek, amelyeket az ember – fokozatosan és ahogy fejlődik – megtanul saját maga felfedezni.

⁶Alacsonyabb stádiumokban az élettörvények valószerűtlennek tűnnek. Lassanként nem csak lehetségesnek látszanak, de követni is kívánatosnak mutatkoznak. Elégé magas

stádiumba érve felismerjük, hogy az egész evolúcióhoz szükségesek. Annak, aki magasabb stádiumba akar jutni, muszáj megtanulnia ezeket alkalmazni. Aki nem követi ezeket, ezzel lemond arról, hogy magasabbat érjen el. A választás szabad.

7.4 A hét alapvető élettörvény

¹A *szabadság törvénye* kimondja, hogy mindegyik lény a maga szabadsága és a maga törvénye, és hogy a szabadságot törvénnyel nyeri el. A szabadság a sajátosságra és cselekvésre való jog a mindenki számára egyenlő jog szabta korlátokon belül.

²Az *egység törvénye* kimondja, hogy a lények összessége egységet alkot és mindegyik lénynek meg kell valósítania az összes élővel való egységét, hogy képes legyen a tudatát a maga énjén túlra kiterjeszteni.

³A *fejlődés törvénye* kimondja, hogy minden élő – a legalacsonyabbtól a legmagasabbig – fejlődik, hogy erők működnek meghatározott módokon meghatározott célok felé, amelyek végső soron elvezetnek a kozmikus végső célhoz. Mindegyik ősatom potenciális isten, és valamikor, a megnyilvánulási folyamattal, aktuális istenné válik, azaz: eléri a kozmikus tudat és hatalom legmagasabb fokát.

⁴Az *én törvénye* vagy az önmegvalósítás törvénye kimondja, hogy mindegyik lénynek magának – a maga tudásával és maga munkájával – kell elsajátítania az összes, végül kozmikus mindentudást és mindenhatóságot eredményező tulajdonságokat és képességeket.

⁵A *sors törvénye* kimondja, hogy az ént mindegyik új életformában erők befolyásolják és az ént olyan szituációkba helyezik, amelyek biztosítják az én számára az éppen azon az evolúciós szinten szükséges tapasztalásokat.

⁶Az *aratás törvénye* kimondja, hogy mindent, amit elvetünk, egyszer learatjuk. Minden, amit cselekedetben, szóban, érzésben és gondolatban tettünk – vagy elmulasztottunk megtenni – ugyanolyan hatással hat vissza ránk.

⁷Az *aktiválás törvénye* kimondja, hogy az egyén tudata aktivitással és kizárólag a maga aktivitásával fejlődik. Mindent saját magának kell megtapasztalnia és ezt a tapasztalást saját magának kell feldolgoznia, hogy megértéssé és képességgé váljon.

A SZABADSÁG TÖRVÉNYE

7.5 A szabadság törvény

¹Az életet szabadságnak szánták. Ha az élet értelme az egyéni tudat kifejlődése, hogyan lenne ez lehetséges akkor, ha nem választhatná meg minden egyedi és megismételhetetlen egyén a maga útját, amelyen fejlődik. A szabadság a legmélyebb értelemben egyéniség: jog, de képesség is a sajátosságra és az egyéni aktivitásra, azokon a korlátokon belül, hogy ez mindenki számára egyenlő jog ugyanarra. Az élet szabadság.

²Minden lénynek be kell tartania a törvényeket, ha egyáltalán élni és fejlődni akar. Minden stádiumban az egyén szabadságának a mértéke azon képességének közvetlen eredménye, hogy a törvényeknek megfelelően él. Az ember az a legalacsonyabb fajta fejlődő lény, amely eljuthat a természettörvények és az élettörvények megértéséig, szándékosan élhet a törvényeknek megfelelően. Minél jobban követi ezeket az ember, annál magasabbra jut. Az élet törvény.

³Tehát az élet egyszerre szabadság és törvény. Ez roppant jelentős felismerés, amelyre egyedül az ezoterika által juthatunk. Szabadság és élettörvény ezoterikailag ugyanannak a dolognak a két aspektusa: szabadság nélkül nincs törvénynek megfelelő élet és törvény nélkül nincs szabadság.

⁴Ezoterikában tudatlanok úgy gondolják, hogy paradoxont találtak a szabadságban: minél nagyobb bizonyos egyének vagy csoportok szabadsága, annál kisebb az összes többié. Erre rengeteg példa van világunkban; például a korlátlan hatalmú (vagy szabadságú) diktátor egy

leigázott, rettegő nép felett.

⁵A józan ész azt mondja, hogy ha a szabadságot paradoxonnak tekintjük, akkor az a valószínűbb, hogy a szabadságról alkotott fogalmunk hibás, semmint maga a szabadság lenne illúzió. Amíg a szabadságot az önkényességre és mások jogának megsértésére való jognak tekintik, addig a szabadság paradoxon kell hogy maradjon. Ha a szabadságot mindenki számára egyenlő jognak, más szóval törvénynek tekintik, akkor a paradoxon feloldódik.

⁶A törvényről alkotott fogalmunk is tudatlanságból ered, és ennél fogva hibás. Hylozoikai nézőpontból a tévképzetnek a legkomolyabb jellemzője az, hogy a törvényt isten alá rendeli, hogy a törvényt egy végtelen lény kifürkészhetetlen akaratának és hatalmának tekinti. A hylozoika szerint nincs ilyen lény. Az összes „isten” véges lény, csak viszonylagos értelemben mindentudó és mindenható, és az összes „isten” betartja a törvényt. Ők annál fogva istenek, hogy legteljesebb módon értik és alkalmazzák a törvényt a korlátozott (jóllehet számunkra irdatlanul nagy) életszférájukon belül.

⁷A hylozoikában a törvény isten felett áll. És ez a szabadság és evolúció feltétele. Nincs olyan isten, aki képes, sőt akar megtiltani valamit, megbüntetni vagy elítélni valakit. Ebben merő emberalkotta fikciókat tükröznek vissza az ilyen tantételeket tartalmazó vallások. Ehelyett a hylozoika az egyén sérthetlenségét mint potenciális istenségének logikai következményét hangsúlyozza. Mert valamikor minden monád eléri a legmagasabb isteni stádiumot. Csak ennek ideje mindenki számára más. És azok, akik már most a legmagasabb stádiumban vannak, tudják, hogy ezt a szabadságra való isteni joguk nélkül sohasem tudták volna elérni.

7.6 A szabadságot meg kell hódítani

¹A kozmosz létezésének célja valamennyi monád mindentudása és mindenhatósága. E harmónia a lehető legnagyobb szabadság és ugyanakkor a lehető legnagyobb törvényesség megléte mindenki számára.

²Kezdetben a monád teljesen tudattalan és egyáltalán nem szabad. A végső kozmikus isteni természethez vezető útját fejlődésnek nevezik. Ez önmegvalósítást jelent. A monád maga hódítja meg az összes szükséges tulajdonságot és képességet azzal, hogy tapasztalatokat gyűjt és tanul belőlük. Csak így tesz szert tudásra, belátásra és megértésre a monád. Csak így alakítja ki az örökké egyedi sajátosságát a monád.

³A fejlődés a tudatlanságból a mindentudáshoz, a rabságból és tehetetlenségből a mindenhatósághoz, az elkülönültségből az összes élővel való egységbe, a szenvedésből a boldogsághoz, örömhöz és üdvösséghez vezető út.

⁴Az ember az élettörvények betartásával szabadsága növelésén dolgozik. Betartásukhoz nem szükséges, hogy tudatában legyen az élettörvényeknek. Azonban amint ezeket felfedezi, nagyobb energiával és céltudatossággal tud a saját lényé és más lények felszabadulásáért, valami magasabbá történő evolúciójáért dolgozni. Ahhoz, hogy felfedezze az élettörvényeket, először meg kell tanulnia azokat alkalmazni.

⁵Az ember az evolúció mindegyik stádiumában, mindegyik szintjén viszonylagosan szabad, viszonylagosan nem szabad. Oly mértékben szabad, amilyen mértékű az elsajátított tudása, megértése, képessége. Szabadságának a határát tudásának, megértésének és képességének a határa jelzi. A mindegyik stádiumban és szinten rejlő lehető legnagyobb szabadság elérésének az a feltétele, hogy az ember olyan terjedelmes tudást és a tudás alkalmazására olyan aktivált képességet sajátít el, amilyen lehetséges a stádiumában és szintjén.

⁶Az ember a szabadság és törvény közötti egyensúlyra törekvéssel fejlődik. Ezt nevezik felelősségnek. Amikor tanújelét adjuk a mások iránti felelősségérzetünknek, kiállunk szabadságukért és jogaikért, akkor a felelősség vagy aratás törvényének megfelelően a következmény az, hogy növekszik a saját szabadságunk. És megfordítva, amikor mások jogait csorbítjuk, azzal mi magunk ugyanolyan mértékben veszítünk szabadságunkból. Ez megtörténhet ebben vagy egy későbbi életben. A törvény tud várni. De a vetés egyszer le lesz aratva. Minél

jobban ismerjük az élettörvényeket, annál jobban élhetjük az életünket. Ekkor elkerüljük mások jogainak megsértését, és így nagyobb szabadságunk van azzal, hogy megkíméljük magunkat a szabadságnak olyan korlátozásaitól, amelyeket az aratás szab meg.

⁷A „szabad akarat” egy olyan probléma, amely rosszul van megfogalmazva. A probléma magva a különféle cselekedetek közötti szabad választásunkra vonatkozik. És ez a szabadság a maga részéről attól függ, hogy hatalmunkban áll-e szabadon megválasztani indítékainkat. Ugyanis nem választunk a cselekedetek között, hanem ezeket az a bennünk lévő indíték határozza meg, amely a legerősebb. Ezért a kérdés ez: Elérhetjük-e a szabadságnak olyan fokát, hogy szándékosan tudunk erősíteni bármilyen indítékot és azt a legerősebbé tenni? Ez a probléma tehát a tudat szabadságáról szól. Az az ember szabad, aki mindig saját maga határozza meg a gondolatokat, amelyeket gondol és az érzéseket, amelyeket táplál. Nem szabad az az ember, aki nem képes irányítani a mentális és emocionális életét, akiben úgy járnak-kelnek a nem kívánt, zavaró és romboló gondolatok és emóciók, ahogy nekik tetszik.

⁸A tudatnak ezt a szabadságát az összes élettörvény megszabja, különösen a fejlődés, az én, az aratás és az aktiválás törvénye. A nem szabad tudat, tehetetlenség, szétforgácsoltság és képességek hiánya az elégtelen fejlettségű tudatnak és/vagy rossz aratásnak tulajdonítható. A tudat szabaddá, koncentrálttá és önirányítottá módszeres aktiválással válik. Senki más, csak az ember saját maga és csak a maga egyéni módján képes ezt megtenni.

7.7 A társadalmi szabadság

¹A fizikában az alaptényezők az erő és az anyag. A társadalomban a dinamikus tényezők a hatalom és az emberek. A hatalom az emberek akarata és cselekedete által keletkezik, de ezután képes többé-kevésbé függetlenül élni: a hagyomány hatalma, az ideák hatalma, a szokások hatalma példák erre.

²A hatalom erő. És, hogy a hatalom ne a természet vak, romboló ereje legyen, azt felügyelni és irányítani kell. Ez a tudat feladata. Minél magasabb egy egyén vagy egy közösség tudatának a szintje, annál nagyobb az a hatalom, amelyet az élettörvények értelmében az egyénnek vagy a közösségnek használnia lehet. A magasabb tudat az élettörvények nagyobb ismeretét, ezek hibátlan alkalmazására kiválóbb képességet hoz magával.

³A hatalom önmagában se nem rossz, se nem jó. Önmagában a hatalomban nincs semmi „rossz”. Hatalom szükséges az emberek összetartásához, a káosz megakadályozásához, az emberek cselekvésre késztetéséhez, a szükséges változások véghezviteléhez. Az, hogy a hatalom rosszra vagy jóra használt erő-e, függ a hatalmat gyakorló tudatának szintjétől, egoizmusának (hatalomra irányuló akarat) vagy altruizmusának (egységre irányuló akarat) mértékétől, előrelátó képességétől és az aktuális eredménytől – mint tudjuk, jó szándék rosszul is végződhet.

⁴Ideális formájában a hatalom gyakorlása arra törekszik, és el is vezet ahhoz, hogy nagyobb szabadsága legyen mindenkinek, mélyebb egység legyen mindenki között, jobb önmegvalósítása legyen mindenkinek, eredményesebb legyen az aktiválása mindenkinek – röviden: magasabb fejlettségű tudat legyen mindenkiben.

⁵Ideális formájában a hatalmat mindig kiegyensúlyozza az egyenlő nagyságú, megkövetelt felelősség. A hatalom felelősség nélkül zsarnokság. A felelősség hatalom nélkül elnyomatás. Az, hogy az aratás törvénye mindig felelősségre von a hatalommal való visszaélésért, nem tart vissza minket, embereket attól, hogy azt el is kövessük.

⁶Minél nagyobb felelősséget hajlandó vállalni és képes elviselni egy ember, annál nagyobb hatalom gyakorlására jogosítja fel a Törvény. A lehető legnagyobb felelősség a lehető legnagyobb tudást és képességet feltételezi, de a lehető legnagyobb hatalomra vagy szabadságra is feljogosít. Ugyanis hatalom és szabadság különböző nézőpontból, valamint egyén és közösség közötti különbözőképpen meghúzott határokkal egyetemben tekintett egyazon dolog. Mindenkinek joga van, a szabadság törvénye értelmében, a maga módján élnie az életét, míg

nem sérti másoknak a jogát ugyanarra.

⁷De a mások élete feletti szabadságot (azaz: hatalmat) csak azoknak kellene megadni, akik elérték a belátásnak és képességnek olyan fokát, hogy képesek elviselni az ezzel a szabadsággal együtt járó felelősséget, csak azoknak kellene megadni, akik megtanulták betartani az élettörvényeket.

⁸Az ideális társadalom kérdése a szabadság kérdése. A legnagyobb számú ember lehető legnagyobb szabadsága és mindenki jogának tisztelete kell hogy a vezérelvek legyenek. Azok, akik úgy akarják bevezetni az ideális társadalmat, hogy erőszakot alkalmaznak a törvénytisztelővel szemben, szabadságot és jogot korlátoznak, rossz úton járnak. Azt hiszik, hogy segíteni tudják az elvont vagy ideális jót azzal, hogy megsértik a konkrét és tényleges jót. Ez az „ideák” (valójában fikciók) hatalmát mutatja a gondolkozás felett.

⁹Az ideális társadalmat nem egy meghatározott társadalmi rendszer hozza létre. A társadalmakat sohasem lehet előre tervezni. Ezek kialakulnak, mialatt a közös emberi jellegzetességnek megfelelően gyarapodnak. Általában elmondható, hogy a társadalmat meghatározó tényezők szervezetre vagy rendszerre nem vonatkoznak. A társadalmat meghatározó tényezőknek soha nincs annyi közülük a formához, mint a tartalomhoz azaz: funkcióhoz, dinamikához és tudathoz. A szerveződés vagy rendszer pedig emberekből áll. Természetesen, azok a társadalomformák, amelyek a hatalmat néhány ember kezébe koncentrálják, veszélyesek. És bizonyára az a társadalomforma a legjobb, amelyik a legegyszerűsebben osztja el a hatalmat a különböző érdekcsoportok és társadalmi osztályok között, erőteljes korlátokat tartalmaz a hatalommal történő visszaélés ellen és hatékony, megvesztegethetetlen ellenőrző hatóságai vannak. De a megoldás mindazonáltal magukban az emberekből rejlik. Amikor a polgárok eléggé befolyásos kisebbsége (hosszú idő telik el addig, míg ők lesznek a többség) megértette a szabadság törvényét, így e megértéssel cselekszik, olyan engedményekre fogja kényszeríteni a hatalmon levőket, hogy megvalósul a szabadság, és társadalmuk a lakosság fejlődési stádiumainak megfelelő legeslegjobb lesz. Magasan fejlett polgárokkal bármely társadalmi rendszer ideális lesz. Viszonylag alacsonyan fejlett polgárokkal – ez a helyzet most – a legideálisabb társadalmi rendszer egy valóságtól távol álló, íróasztalnál kitalált termék lesz. Mivel az emberek azok, akiknek sikerül vagy nem sikerül az ideáloknak megfelelően élni; és az emberek azok, akik ezzel tartalmat adnak a rendszernek.

AZ EGYSÉG TÖRVÉNYE

7.8 Az egység jelentősége

¹A bolygót körülölelő, az emberiség felett örökös intelligenciák azt mondják, hogy az összes élettörvény közül az egység törvénye a legfontosabb és a legnyilvánvalóbb. Az egység vagy szeretet az egyetlen lényeges dolog. De az ember azt hiszi, hogy minden más fontosabb. Az egység törvénye az a törvény, amelyik egyedülállóan a legfontosabb az emberek fejlődése, harmóniája és boldogsága számára. Az egység törvénye a szeretet, a szolgálat és a testvériség törvénye.

²Az egység döntő jelentősége mind a hét élettörvényben megjelenik. Mivel egyetemesek és az egységet célozzák. Inkább a közösségre, mint az egyénre vonatkoznak. A szabadság törvényében benne rejlik minden, ami segít másokat, hogy megszabaduljanak; az egység törvényében minden, ami segít másokat, hogy rokonszenvet és hűséget érezzenek; a fejlődés törvényében minden, ami segít másokat, hogy fejlődjenek; az én törvényében minden, ami segít másokat, hogy megvalósítsák önmagukat; az aktiválás törvényében minden, ami segít másokat, hogy önállóan gondolkodjanak és cselekedjenek. Ha valami nem szolgálja mindenki javát, akkor az tévedés az élettörvények vonatkozásában. Egészében véve a rossz és a jó egybeesik azzal, ami elválasztja, illetve egyesíti az embereket. A legnagyobb hozzájárulás, amire egy ember képes, hogy összegyűjt és egyesít, a legnagyobb ártás az, hogy megoszt és bomlaszt. Természetesen van csoportegoizmuson alapuló és mások ellen irányuló hamis

egység. Mindazonáltal, az elv mint olyan érvényes.

7.9 Az egységre irányuló akarat

¹Az emberiség minden szenvedése és jelenlegi nehéz helyzete egyetlen egy dologra vezethető vissza: az emberek hatalomra irányuló akaratára. Amikor elegendő számban értik, hogy az egységre irányuló akarat az egyetlen észszerű, az egyetlen lehetséges választás hosszútávon, és e megértésnek megfelelően cselekszenek, akkor minden meg fog változni a bolygónkon.

²Az egységre irányuló akaratával tanulja meg az ember figyelmen kívül hagyni azt, ami eltérő és figyelembe venni azt, ami hasonló az emberek között. Megtanul örülni a különbségeknek, megtanulja megérteni, hogy ezek jogos kifejeződései mindenki egyedi sajátosságának, felismeri, hogy ezek mindaddig gazdagítják a teljességet, amíg mind az egyetlen lényekben egyesülnek: a közös előrefelé és felfelé törekvésben. Csak az, aki nem tudja, mi az élet, törekedhet uniformizálásra, hasonló véleményre és hasonlóra törekvésre.

³A legfontosabb küzdeni a gyűlölet, az egoizmus és a hazudozás számtalan megnyilvánulásának mindegyike ellen, arra tanítani az embereket, hogy békében éljenek egymással, arra tanítani őket, hogy becsüljék úgy egymást, ahogy vannak, és arra tanítani őket, hogy tekintsék egymást vándortársaknak az úton, azon az úton, amelyen mindenkinek vándorolnia kell együtt az összes tévedéssel, amit azért kell elkövetnie mindenkinek, hogy tanuljon belőle. Mindenféle ítélkezés és moralizálás nagy tévedés és az egység törvénye elleni büntett. Természetesen a bűnözőket és a mások jogainak többi megsértőjét hatékonyan meg kell állítani kíméletlenségükben, és a társadalomnak gondoskodnia kell szociális átnevelésükről. De nincs jogunk büntetni, gyűlölni, bosszút állni, rosszat tenni azért, hogy abból jó származzék. Ameddig a társadalom ezt nem ismeri fel, addig a bűnözés elleni küzdelem hiábavaló lesz.

⁴Az egységre irányuló akarat legfőképpen a mások iránt érzett személyes felelősségben jelenik meg. Minél jobban belenövünk az egységbe, annál jobban kiterjed e személyes felelősségi kör is, nemcsak a közeli hozzátartozókat és barátokat foglalva magába, hanem a feladatainkat, a nemzetünket, az emberiséget és minden élőlényt is. Az élettörvények ismerete megvilágítja az arról szóló szóbeszéd hamisságát, hogy az ember egyénileg jelentéktelen és tehetetlen. Mindenki hozzá tud járulni. Amikor tesszük, nem a mi dolgunk eldönteni, hogy „van-e valami haszna” a hozzájárulásunknak. Az, aki valóban megértette, hogy mit jelent a felelősség, minden tőle telhetőt megtesz anélkül, hogy hozzájárulásának a nagyságával törődne, mert érti, hogy ilyen vizsgálódással csak a maga nagyságának vagy jelentőségének az értékelésére törekedne. Egy ember valódi nagysága annak megértésében rejlik, hogy felelős mindazért, ami történik. A felelőtlenség az élet értelmét és célját illető tudatlanság bizonyítéka.

7.10 Szolgálat

¹A szolgáló életbeállítódás az egységre irányuló akaratból ered. A szolgálat művészet, a legnagyobb és a legnehezebb művészet. Elméletben minden könnyű. A gyakorlati élete, a megvalósítása, az, ahogyan a helyes döntéseket hozza, az, ahogyan helyesen választ és az, ahogyan helyeset cselekszik, bizonyítja az ember nagyságát és teljesítőképességét. Először a magunk indítékaival kell tisztában lennünk. A legtöbb indíték önző, függ a szeretem-nem-szeretem dolgainktól és a megelégedettség, az emocionális és mentális ingerlés iránti vágyunktól. Valahányszor megjelenik az „én”, minden eltorzul. „Én segíteni fogok. Én szolgálni fogok. Én jónak akarom érezni magam.” Viszont, ha a gondolataink ennyire a magunk énje körül forognak, akkor mi marad annak az embertársunknak, akinek segíteni készülünk, arra a feladatra, amit a mi kötelességünk elvégezni? Ez az énértet megakadályozza a szolgálatot, elkülönít az egységtől. Az egységben nincs „én”, csak „mi”. E személytelen beállítódás az, amelyet olyan nehéz elérnie az embernek.

²Hogy milyen nehéz szolgálni, az megmutatkozik abban, hogy a szolgálattal több rosszat tehetünk, mint jót. Ugyan nem áll szándékunkban a gonoszt szolgálni, de a meggondolatlan szolgálattal pontosan ezt tesszük. Ezért előfeltétele az igazi, hatékony szolgáltatnak az ember sokoldalú, harmonikus fejlettsége. Az emocionális tudat nemesítése szükséges, a kultúra stádiuma feltétel. Ez azonban, szemben sok misztikus hitével, nem elegendő. A mentálisnak is aktiválva kell lennie ahhoz, hogy az ember ítélőképességre és józan észre tegyen szert. Más-különbén a nemes elmének az a kockázata, hogy ostoba lesz, és így a gonoszt szolgálja. Van néhány Krisztusnak tulajdonított mondás, amit sohasem mondott: „Adj mindenkinek, aki kér tőled.” (Lk 6:30) és „Ne szálljatok szembe a gonosszal.” (Mt 5:39). Ezek a téves szolgálat példái. Ez egyenértékű lenne a gonosz kielégítésével, és így a hatalma növelésével. Az élet-törvények értelmében kötelességünk szembeszállni a gonosszal, például, ha megtámadják hazánkat és népünk szabadságát fenyegetik. Máskülönbén átengedjük magunkat a gonoszság-nak.

7.11 Szeretet

¹Kevés olyan szó van, amivel annyira visszaéltek, mint a szeretet szóval. Ez a futólagos rokonszenvtől a semmilyen áldozattól vissza nem riadó teljes odaadásig, a hűvös jóindulattól a minden élővel való abszolút egységig bármit jelenthet. Sok ember túl primitív ahhoz, hogy képes legyen szeretni. Nincs meg nekik az az egyéni tapasztalatuk, amit a magasabb stádi-umokban járó emberek foglalnak bele a „szeretet” szóba.

²Nem szeretünk egyformán mindenkit. A barátainkat jobban szeretjük, mint az idegeneket vagy az ellenségeinket. Mindenben fokozatok vannak, amit a perspektíva-gondolkodás (47:5-ös) megért. Aki azt állítja, hogy mindenkit ugyanannyira szeret, annak nincs önismerete ebben a tekintetben, hacsak nem arra gondol, hogy mindenkit ugyanannyira kicsit szeret.

³A szeretet csak egy szép szó marad, amely nem kötelez minket semmire, ha cselekedetben nem fejeződik ki. Vallásos emberek képesek beszélgetni a szeretetről anélkül, hogy bármire köteleznék magukat. A szép szavak nem elegendők. Az érzelgősségtől szabadabbá téve, a szeretet inkább cselekedetként nyilvánul meg; olyan cselekedetként, amelyet a személytelen, egységre irányuló akarat ösztönöz.

⁴Szükségünk van arra, hogy ideálokat imádjunk, hogy embereket csodáljunk és szeressünk. Azzal, hogy szeretünk valakit, egyre jobban megtanulunk szeretni. Amit szeretünk és csodálunk, azzal egygé válunk. Nem tudunk szeretet nélkül meditálni, és nem tudjuk meditáció nélkül fejleszteni a szeretetet. Ezért a meditációt nem szükséges meditációnak mint olyannak szánni, hanem csak kitartó, lankadatlan koncentrációnak.

⁵Szükségünk van a vonzóerő intenzív érzéseire. Különbén nem tudunk fejlődni, nem tudjuk nemesíteni és emelni az emocionális tudatunkat. És csupán a mentális tudatunkat használva sohasem fogjuk elérni a kauzális tudatot. Nem az emocionális elfojtására vagy elnyomására kell használni a mentálist, mint ahogy egyesek gondolják. Sőt, fejlesztenünk kell az emocio-nális tudatunkat, mert az embernek fel kell használnia az összes belső erőforrását, ha meg akarja valósítani az emberfölötti lényt. De az emocionális tudatot féken kell tartani, át kell irányítani az alacsonyabbtól és csalókatól a magasabb és ideális felé.

A FEJLŐDÉS TÖRVÉNYE

7.12 A fejlődés törvénye és az egyetemes vonzás

¹A természet alapvető törvénye az ok-okozat törvénye. Az élet alaptörvénye a vonzás tör-vénye vagy az egység törvénye. Ez a törvény kivétel nélkül minden világban oly módon nyilvánul meg, hogy egy magasabb világ vonzza és befolyásolja az alacsonyabb világot. Ez a vonzóerő hasonló a napnak a növényre gyakorolt hatásához. Ez csalogatja ki a növényt a föld-ből és ennek hatására nyúlik a nap fénye és melege felé, amelyek a magasabb világokból

eredő bölcsesség és szeretet szimbólumai.

²A fejlődés törvénye kimondja, hogy vannak olyan erők, amelyek különböző módon működnek a kozmikus végső cél felé hatóan. A vonzás ereje az egyik ilyen erő. Az ember visszhangja erre az erőre egy másik hasonló erő. Ez az ember önmegvalósításra törekvésében fejeződik ki. Ha egyszer elhatározta, hogy dolgozik az önmegvalósításért és követi a vonzást az általa érzékelt magasabb felé, fejlődése erőteljesen felgyorsulhat.

7.13 A fejlődés törvénye és az önmegvalósítás

¹Az önmegvalósítás törvénye valójában a fejlődés törvényével együtt járó törvény. Kétségtelen, hogy az embernek mindazt meg kell tennie, ami az ő dolga, és úgy, mintha nem lenne semmilyen segítség. De ha megteszi, céltudatossága meg lesz jutalmazva. A fejlődés törvényének erői ekkor automatikusan erősítik az ember saját hozzájárulását. Ezen erősítés nélkül a maga ereje nem lenne elegendő.

²De vegyük figyelembe: a fejlődés törvénye az egység egyik erejének a kifejezője. Az ember egységhez való beállítódásától függ, hogy hozzáadódik-e az energia az emberéhez. Aki bármi más indítékkal akar fejlődni, mint az élet szolgálata, aki saját magáért akar fejlődni, annak e segítség nélkül kell meglennie. Azonban amilyen mértékben él az ember másokért, ugyanolyan mértékben mozdítják elő a saját fejlődését, úgyhogy egyre eredményesebb hozzájárulást lesz képes tenni.

7.14 Az ember fejlődése

¹Minél alacsonyabb szinten van az ember a fejlődésben, annál több hasonló fajta tapasztalatra van szüksége ahhoz, hogy tanuljon, felfogjon és megértsen. Ez az oka annak, hogy a barbarizmus stádiumában a fejlődés olyan roppant sok időt igényel.

²Miután az ember egyszer szert tett az élettapasztalatnak arra az általános tárházára, amely szükséges a felfogóképességhez, megkezdheti a specializálódást. Életről életre fel kell dolgoznia az élet egyre újabb területeit, amíg nem érvényesül bizonyos csírázó általános életértés.

³Ez a fejlődés minden stádiumában megismétlődik. A civilizáció stádiumának megvan a sajátos életértése, a kultúra és az emberiség stádiumának is megvan a sajátja. Ezért van az, hogy az ezekben az eltérő stádiumokban járó emberek „nem ugyanazon a nyelven beszélnek”. A szavak közösek mindenki számára, de az a tapasztalati tartalom, amivel az ember megtölti a szavakat, eltérő az egyes stádiumokban. Amit egy barbárnak jelent a „szabadság”, nem ugyanaz, mint amivel a kultúra stádiumában járó ember töltötte meg a szót.

⁴Amikor az ember eléri a kultúra és az emberiség stádiumát, fokozatosan fejleszti valóságérékét és az emberi dolgok iránti érdeklődését, az élet igazi értékeinek, az élet értelmének és céljának, és a célok eléréséhez szükséges eszközöknek a megértését.

⁵A monád az emberi birodalomban tartózkodásának teljes ideje alatt mindvégig a kauzális burokba van bezárva. Az inkarnációk során ez a burok magában foglalja az új inkarnációs burkokat. Amikor az én tudatra ébred a fizikai világban, kezdetben teljesen tudatlan és tájékozatlan. Az új agy semmit sem tud arról, amit a régi tudott. A gyermekévek és az ifjúkor alatt a lappangó képességeinek és hajlamainak segítségével az ének aktiválnia kell a tudatot az új burkaiban – a legalacsonyabb molekulafajtaival kezdve. Mivel van kapcsolata más emberekkel és részesedik a tapasztalataikból, az én tanul érzékelni és megérteni, valamint próbál tájékozódni az új világában. Amivel az ének nincs kedvező alkalma újra kapcsolatba kerülni, az lappangó marad. Azok a képességek, amelyeket az én nem gyakorol újra, lappangók maradnak.

⁶Gyermekévei és ifjúsága alatt a barbarizmus stádiumával kezdve az ember fő vonásaiban megismétli az emberiség általános tudatfejlődését. Sok tényezőtől függ, hogy mennyi időnek kell elteltetnie addig, amíg újra eléri valódi szintjét, azt a szintet, amelyet az előző életekben ért

el: függ az új agya teljesítőképességétől, a környezetétől, a neveltetésétől, azokkal a dolgokkal történő kapcsolatba kerülés kedvező alkalmaitól, amelyek új életre kelthetik a tudatalatti (lappangó) tudását. Sok olyan ember van, aki új életében sohasem éri el a régi szintjét. Vanak mások, akik elérik, de csak idős korokra. Ha az élet normálisan telik, akkor az ember 14 éves koráig végigjárja a barbarizmus stádiumát, 21 éves koráig a civilizáció stádiumát, 28 éves koráig a kultúra stádiumát, hogy 35 éves koráig újra kezdje onnan, ahol abbahagyta – feltéve, hogy előzőleg elérte az emberiesség stádiumát, amit kevesen értek el. Minél magasabb szintet sikerült az énnak elérnie, annál gyorsabban jut túl ezeken a stádiumokon minden új inkarnációjában, ha rossz aratás nem akadályozza.

A fenti szöveg a Section Seven of *The Explanation* by Lars Adelskog. Copyright © 2004 and 2018 by Lars Adelskog magyar fordítása. Javított 2018.